

Zondag 5 maart

Matteüs 4,3-4

Nu trad de verleider op Hem toe en sprak:

‘Als Gij de Zoon van God zijt,
beveel dan dat deze stenen hier in brood veranderen.’

Hij gaf ten antwoord:

‘Er staat geschreven:
Niet van brood alleen leeft de mens,
maar van elk woord dat komt uit de mond van God.’ (*Lectionarium*)

Gebed

U wil ik in het centrum van mijn leven,
daarom ga ik deze eenzame weg
door mijn verlangen te volgen.
Ik trek mij terug en hoop op een teken van U.

Door honger en dorst gedreven, ben ik bereid om ver te gaan.
In deze wildernis komt er van alles tot leven.
Wie spreekt? Welke stem kan ik verstaan?
Verras mij! Spreek mij aan!

Ik ben vol verlangen naar U.
Wat barmhartigheid schenkt,
alleen daarnaar richt ik mijn oor.
Voed mijn honger naar wat waar en echt is.

Maandag 6 maart

Deze zomer verbleef ik in een dorp in Zuid-Frankrijk. Dagelijks maakte ik een ommetje en ging zitten op een bankje op ‘de Seignadou’- het uitzicht van de Heer. Terwijl ik genoot van het weidse landschap en de ondergaande zon, nam er een dame naast mij plaats. Een groet opende het gesprek. Zij vertelde mij over haar bezoek aan familie in Frankrijk en dat haar woonplaats in Mexico is. Dit verraste mij, ik schatte deze dame ruim tachtig jaar. Ze ging verder: ‘Ik woon daar al ruim veertig jaar, mijn congregatie heeft daar een centrum voor lokale kunst geopend. Creativiteit als wapen tegen geweld en armoede.’

Uit het tasje dat zij opende kwam een modern tablet tevoorschijn. Mijn hart vervulde zich met verwondering toen ik enkele van haar tekeningen zag. Daar op de Seignadou, met om mij heen de schoonheid van de natuur en naast mij deze zuster vol kunst en cultuur.

Dinsdag 7 maart

In de woestijn

Hier ziet u geen duivel of andere verleider bij Jezus, maar een man zittend in het zand van een woestijn (pagina vier). Het lijkt wel een maanlandschap. Stanley Spencer (1891-1959), de schilder, was de zoon van een organist. Zijn vader de gewoonte had hardop met zijn kinderen de bijbel te lezen en te bediscussiëren. Spencer kende deze verhalen als geen ander en maakte een hele reeks schilderijen rond Jezus, maar hij week af van de traditionele wijze van afbeelden. Hier schildert hij een stevige man in bruin-tinten: Christ in the wilderness. Gekleed in een lang lichtbruin hemd, met blote voeten en een baard. Hij heeft zich teruggetrokken. Helemaal alleen is hij, of toch niet: in zijn grote handen houdt hij voorzichtig een schorpioen. Aan zijn voeten zit er nog een. Hun beet is giftig. Niet direct een beestje dat een normale woestijnganger zal koesteren. Maar hij, Jezus, wel. Hij staat stil bij het kleine, het nietige, zelfs als dat giftig is. Veel anders is hem daar ook niet mogelijk, eenzaam als hij is. De schepping, zo groot als die is, wordt vertegenwoordigd door het contact tussen dit beestje en die ene mens, twee levende wezens. Hij laat zich niet steken en niet verleiden, maar koestert het dier. (*Felicia Dekkers*)